

— Doktor úr, azt hallottam, hogy amiért mint alpolgármester, s mint a Dobó-ügyet kivizsgáló bizottság tagja az igazgató felmentése mellett tette le a garast, most önt támadják Lakiteleken, azután kutatodva, hogy fogadott-e el a betegeitől hálapénzt.

— En már semmin sem csodálkozom, de tény, hogy életemben még ilyen szennyos ügybe nem csöppentem — mondta dr. Kalocsa Zoltán. — Ám ha már vállaltam ezt a közeleti megbízatást, a szavazópolgárok bizalma jóvoltából, akkor kötelességem a legjobb belátásom szerint képviselni őket.

— Igaz, hogy az őszi választások idején ön kapta a faluban a legtöbb szavazatot?

— Igaz. És gondolja, hogy ez így lett volna, ha én csak hálapénz fejében lennék hajlandó gyógyítani a betegeimet, illetve igazak lennének azok az otrómbaságok, amiket egyesek most megpróbálnak terjeszteni rólam. A múltamba nem tudnak belekötni, mert soha nem voltam tagja semmiféle pártnak, így más oldalról igyekeznek támadni. Ami nevetséges, de mit lehet tenni; úgy látszik a mocskolódások korát éljük. Elkezdődött az emberek megfélemlítése, én azonban nem félek. Egyszerűen azért, mert engem nem egyéni vagy pártérdek vezérelt, amikor a testületi ülésen Dobó Attila felmentése mellett szavaztam, hanem az a meggyőződés, hogy a lakitelekiek érdekében így voksolok tisztességesen.

Jogilag nagyon érdekes

Felkerestük a falu jegyzőjét, dr. Albrecht Sándort. Ő így látja:

— Ha jobban belegondolunk, az iskolaigazgatói kinevezés vagy felmentés jogilag nagyon érdekes. Ugyanis valójában munkajogi kérdésről van szó, ugyanakkor a döntés egy úgymond laikus képviselői testület feladata.

— És ez jogsértő?

— Az önkormányzati törvény szerint nem. Munkajogi szempontból viszont lehetne rajta vitatkozni.

— A szülők fellebbeznek. Erről mi a véleménye?

— Ha kifogásolják az önkormányzati testület döntését törvényességi szempontból, akkor a köztársasági megbízotthoz kell fordulniuk. De bírósági úton is meg lehet támadni minden önkor-

mányzati határozatot, ez bármely polgárnak jogában áll.

— A szavazás előtt a szülők eljuttattak önnek egy levelet, kérve, hogy Dobó úr két beosztottja, akik tagjai a testületnek, ne szavazhassanak.

— Így igaz — mondta Anka Balázs polgármester. — És én fel is olvastam ezt a testületi ülésen, még a szavazás előtt, hiszen csaknem száznegyven falubeli aláírása állt a levél végén. Ilyenkor három megoldás lehetséges: Az elfogultsággal vádolt két személy vagy bizalmi szavazást kér a testülettől vagy a döntéshozatalt megelőzően felállnak és távoznak.

— Ez csak kettő. Melyik a harmadik?

— Az, hogy egyiket sem teszik, mint ahogy történt...

„Jaj, Istenem!”

Szerettük volna megszólaltatni Dobó urat és a mellette szavazó önkormányzati képviselőket is, de többségük — az iskolaigazgatóval együtt — elutazott.

Egyedül Labancz Istvánnal sikerült találkozni közülük, aki „Jaj,

Istenem!”-mel fogadott, amikor bemutatkoztam. Majd közölte, hogy nem szívesen nyilatkozik. Azután annyit mégis sikerült megtudni tőle, hogy nem azért szavazott Dobó úrra, mert a leánya is tanítónő, s az igazgató kedvence — ezt csak a rosszindulatúak terjesztik. Ő mondta is a lányának, hogy inkább nappali tagozaton folytassa tanulmányait a tanítóképzőn, ahol még van egy éve és nagyon jó tanuló. Ő azért szavazott Dobó úrra, mert rendes embernek tartja.

Megkérdeztem Labancznétól, hogy az önkormányzati testületi ülésen hozott döntés után, miért távozott hetedmagával a hátsó kijáraton a polgármesteri hivatalból? Félt találkozni a főbejáratnál csoportosuló falubeliekkel? Erre az volt a válasz, hogy a polgármester a hibás, mert nem mondta, hogy mindenkinek nyilatkoznia kell az ülés után. Ő nem félt volna kiállni a szülők meg az újságírók elé. És azért távozott a hátsó kijáratnál, mert ott volt letámasztva a biciklijére... (A fejleményekre visszatérünk.)

Koloh Elek